

Μπριφ, μπρουφ, μπραφ- Τζιάννι Ροντάρι

Δυο παιδιά, στην ησυχία της αυλής, παίζανε φτιάχνοντας μια ειδική γλώσσα, για να μπορούν να μιλούν μεταξύ τους, χωρίς οι άλλοι να καταλαβαίνουν τίποτα.

-Μπριφ, μπριφ, είπε το πρώτο.

- Μπραφ, μπραφ, απάντησε το δεύτερο. Και ξέσπασαν στα γέλια.

Σε ένα μπαλκόνι του πρώτου ορόφου ήταν ένας ηλικιωμένος καλός κύριος που διάβαζε εφημερίδα, και στο απέναντι παράθυρο καθόταν μια ηλικιωμένη κυρία, ούτε καλή ούτε κακιά.

-Τι ανόητα είναι αυτά τα παιδιά! είπε η κυρία.

Αλλά ο καλός κύριος δεν ήταν σύμφωνος.

-Εγώ δεν βρίσκω! είπε.

-Μη μου πείτε ότι καταλάβατε τι είπαν.

-Κι όμως τα κατάλαβα όλα. Το πρώτο είπε: τι ωραία μέρα! Το δεύτερο απάντησε: αύριο θα είναι ακόμα ωραιότερη!

Η κυρία ζάρωσε τη μύτη της αλλά δεν είπε τίποτα, γιατί τα παιδιά είχαν ξαναρχίσει να μιλάνε τη γλώσσα τους.

-Μαράσκι, μπαραμπάσκι, πιπιριμόσκι, είπε το πρώτο.

- Μπρουφ, απάντησε το δεύτερο. Και να πάλι γέλια και τα δύο.

- Μη μου πείτε ότι καταλάβατε και τώρα, φώναξε αγανακτισμένη η ηλικιωμένη κυρία.

-Κι όμως τα κατάλαβα όλα, απάντησε χαμογελώντας ο ηλικιωμένος κύριος. Το πρώτο είπε: Πόσο είμαστε ευχαριστημένα που βρισκόμαστε στον κόσμο! Και το δεύτερο απάντησε: ο κόσμος είναι πολύ ωραίος.

-Μα είναι ωραίος στ' αλήθεια; Επέμεινε η ηλικιωμένη γυναίκα.

-Μπριφ, μπρουφ, μπραφ, απάντησε ο ηλικιωμένος κύριος.

.....

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό οι μικροί Πόκεμον. Ανθρωπάκια ζωγραφισμένα σε μικρές κάρτες πλαστικοποιημένες, που τις πουλούσαν σε πακετάκια για παιδιά. Μοιάζανε, όπως όλα τα αδέρφια, μόνο που

είχανε και διαφορές, στα μαλλιά, στη μύτη ή αλλού. Ήτανε όμως και μερικοί που ήτανε φτυστοί σαν δίδυμοι.

Τα πιο πολλά παιδιά στην τάξη αγόραζαν με μανία αυτά τα πακετάκια κι είχαν αγωνία να τους πέσουν διαφορετικοί Πόκεμον, για να συμπληρώσουν το άλμπουμ τους. Τελικός σκοπός ήταν να βρεις τον πολύ σπάνιο, που έλαμπε ολόκληρος σαν ασημένιος, και τότε πια μπορούσες να συμπληρώσεις τη συλλογή σου και να κοκορεύεσαι.

«Άχρηστος Πόκεμον», αυτές ήτανε οι πρώτες λέξεις που άκουσε ένας μικρός Πόκεμον καθώς βγήκε στον κόσμο, όταν άνοιξαν το πλαστικό πακετάκι. «Έπεσα πάλι στον ίδιο» μουρμούρισε ένα αγοράκι κοιτώντας μία μία τις ζωγραφιές. «Ούτε να τον ανταλλάξω με κανέναν συμμαθητή μου δε γίνεται, αφού είναι ο συνηθισμένος και τον έχουνε όλοι».

Έβαλε όλες τις κάρτες σ' ένα κουτί κι άφησε πάνω στο τραπέζι τον άχρηστο Πόκεμον. Πλάι του βρίσκονταν αραδιασμένα ένα σωρό παιχνίδια, μα το πιο όμορφο ήταν ένα μεγάλο σπίτι με σαλόνια και τραπεζαρίες και κρεβατοκάμαρα με χρυσό διπλό κρεβάτι και τουαλέτα με καθρέφτες και μπάνιο με ροζ μπανιέρα και ροζ ταπετσαρία με λουλούδια.

Α. Ζέη, Άλκη. (2023). *Με βάρκα ένα παπούτσι* (διασκευή). Μεταίχμιο.

https://flip.metaixmio.gr/apospasmata/ME_VARKA_ENA_PAPOUTSI/index.html

Άρρωστος / Κυριάκος Ντελόπουλος

Κάθε φορά που αρρωσταίνω ο μπαμπάς και η μαμά μου κάνουν ένα σωρό δώρα, για να παίρνω τα γιατρικά μου και να γίνομαι γρήγορα καλά. Προχθές ο μπαμπάς μου έφερε ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο με ρεζέρβα, για να καθίσω να μου βάλουν τις βεντούζες, να γίνω καλά και να πάω σχολείο με τ' άλλα παιδιά, αλλά από τον πυρετό βουλώσανε τ' αυτιά μου και δεν άκουσα που είπε για τις βεντούζες και το σχολείο, μόνο άκουσα που είπε πως σκεφτόταν να μου πάρει εκείνο το ντουφέκι με τις δύο κάννες που ρίχνει φελλούς που είναι δεμένοι με σπάγκους να μην χάνονται, αλλά για να μου το πάρει, είπε, θα έπρεπε κι εγώ να παίρνω το σιρόπι μου.

Η μαμά, για να τρώω τις σούπες μου, μου έφερε ένα αεροπλανάκι που το κουρντίζεις και κάνει τούμπες. Η θεία Γαζία, για να πίνω τα κινίνα μου, μου έφερε ένα μεγάλο τόπι με πράσινα, κόκκινα και κίτρινα σχέδια και κάτι μπλε βούλες στη μέση. Η Δωροθέα, λέει, όταν πάει στο χωριό της θα

μου φέρει ένα κουνέλι αληθινό και μέχρι να πάει, πηγαίνει κι έρχεται στο δωμάτιό μου, μήπως θέλω κάτι και κάθεται να τις δίνω μπουνιές και χτύπησε η πόρτα και ήρθε ο γιατρός και κοίταξε γύρω γύρω και όταν με είδε ρώτησε πώς τα κατάφερα πάλι.

Αφού με εξέτασε, μου είπε περαστικά και στη μαμά να σηκώσουνε όλα αυτά τα παιχνίδια από το κρεβάτι μου, δεν είναι κρεβάτι αυτό, είναι παιδική χαρά και γέλασε κι η μαμά είπε αύριο θα μου αγοράσει από τον Ασημακόπουλο ένα γερανό να τα σηκώσουμε και γέλασε, αλλά εγώ είπα του γιατρού να της πει να μου πάρει καλύτερα το πατίνι με τα ρουλεμάν κι εκείνη είπε του γιατρού πως μπορεί να πέσω, όπως έπεσε εκείνο το παιδάκι κι ο γιατρός της είπε ποιο παιδάκι;

Τετράδιον Πρόχειρον 1963-1964 / Μαρία Κονδύλη

11 Αυγούστου

Όταν έχω γιορτή ή γενέθλια και μου κάνουν δώρα, καλύτερα να μην μου κάνουν και πολύ ωραία δώρα. Γιατί τότε η θεία μου και η μαμά μου μου τα παίρνουνε και τα φυλάνε για όταν μεγαλώσω λίγο ακόμα, για να μην τα χαλάσω. Και δεν τα ξαναβλέπω και στενοχωριέμαι.

Τη μεγαλύτερη στενοχώρια την πήρα με την παλέτα με τα χρώματα που μου είχε φέρει ο θείος ο Γιώργος. Ήταν μεγάλη, ξύλινη και είχε γύρω γύρω θηκούλες πλαστικές, γεμάτες μπογιά. Μαζί μου, είχε φέρει και πινέλα και ένα μεγάλο μπλοκ, που δεν μπορούσα να το σηκώσω. Πιο ωραίο δώρο δεν έχω δει ποτέ μου. Μόλις έφυγε ο θείος ο Γιώργος, πήρανε και το κρύψανε. Κι επειδή φέτος έκλαψα πολύ και είπα: "Έχω μεγαλώσει πια, τι θέλετε να γίνω, εκατό χρονών;" βγάλανε να μου το δώσουνε. Κι όλα τα χρώματα είχανε ξεραθεί κι είχανε χαλάσει. Πάνε.

Κάποιος μου είχε φέρει κι ένα πολύ ωραίο σερβίτσιο του τσαγιού, σαν αληθινό, αλλά πολύ μικρούλι. Κι ένας άλλος μια κούκλα νύφη κι έναν κούκλο γαμπρό και στέφανα και λουλουδάκια για τους κουμπάρους, για να κάνω γάμους. Αυτά όλα πάνε. Μου τα δείχνανε κάθε φορά που φτιάχνουν τις ντουλάπες κι άμα τα πάρω στα χέρια μου και στρωθώ χάμω να παίξω, μου τα βουτάνε τσιρίζοντας μη και μη, ειδικά εκείνη η Λουκία, που κάνει και «Ιιι», λες κι έκανα καμιά ζημιά, για να γίνει έξαλλη η θεία

μου και να μου τα αρπάξει μια ώρα αρχύτερα. Δηλαδή όλα αυτά είναι σαν να μην τα έχω.

Και δεν λέω τίποτα για την κούκλα που μιλάει και περπατάει και την έχουνε μέσα στο μπαούλο, ούτε για την άλλη με τα ροζ, τη βιεννέζικη. Γιατί είναι πολύ ωραίες, αλλά δεν μπορείς και να τις παίξεις, τόσο μεγάλες που είναι.

Μου φαίνεται ότι αν έβλεπα εκείνους που μου έστειλαν αυτά τα ωραία δώρα, θα τους έλεγα κρίμα στον κόπο σας. Και σε όλους μου έρχεται να πω να μην μου ξαναπάρει κανείς ωραίο δώρο. Ούτε μπογιές ούτε σερβίτσια ούτε τίποτα. Πάλι καλά που δεν μου κρύβουνε και τα βιβλία.

Το γιο γιο - Άλκη Ζέη

Δεν ξέρω πότε ανακαλύφθηκε στις άλλες χώρες, στην Ελλάδα εγώ το θυμάμαι το 1938. Πήγαινα στη σχολή Αηδονοπούλου και μας είχε πιάσει γιογιομανία από την Πρώτη Δημοτικού ως την Έκτη Γυμνασίου. Το πρώτο γιο-γιο που θυμάμαι ήτανε από μέταλλο, βαμμένο στο χρώμα του χαλκού, κι ύστερα βγήκαν τα μοντέρνα, ξύλινα, χρωματιστά, άλλα μονόχρωμα κι άλλα πολύχρωμα. Η ευτυχία μου ήτανε μεγάλη, όταν ένας θείος μου που μας έκανε πλούσια δώρα μού χάρισε ένα γιο-γιο ασημένιο από του *Νησιώτη*, δεν είχε σπάγκο για να ανεβοκατεβαίνει μα ένα λεπτό κορδόνι από βυσσινιά μεταξωτή κλωστή.

Στα αθλητικά δεν τα κατάφερνα, ούτε στο βόλει, ούτε καν στο πιγκ-πογκ, στο γιο-γιο όμως διακρίθηκα γρήγορα και μπορώ να πω πως έγινα πρωταθλήτρια. Αν στους Ολυμπιακούς υπήρχε αυτό το άθλημα, σίγουρα θα έπαιρνα μέρος. Μπορούσα όχι μόνο να το ανεβοκατεβάζω χωρίς να μπερδεύεται ποτέ το κορδόνι του, αλλά και να το φέρνω τούμπα γύρω στην παλάμη μου, να το πετάω ψηλά κι αμέσως μόλις έπεφτε να το ανεβοκατεβάζω ασταμάτητα. Στην αυλή του σχολείου, στα διαλείμματα, δεν υπήρχε παιδί που να μην παίζει το γιο-γιο του. Πάνε πια οι βόλτες δυο-δυο, τρεις-τρεις οι φιληνάδες, να λένε τα μυστικά τους, πάει το βιαστικό ξεφύλλισμα του βιβλίου για το επόμενο μάθημα -ακόμα και για την καντίνα αποξεχνιόμασταν και δεν πηγαίναμε να αγοράσουμε κουλούρι με τυρί.

